

Žalobkyně domáhala se na žalovaných (na svém zeti a na své dceři) vyklizení bytu, jehož žalovaní užívali jako služebnosti, zřízené prý jim věnem, tvrdíc, že se smlouva se žalovanými stala neplatnou pro nevděk žalovaných. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolatelé sice nepopírají, že úmyslem stran bylo zříditi služebnosti bytu věno. Vytýkají jen, že služebnost bytu nemůže býti předmětem věna, a že zřízení věna není proti muži vůbec nikdy darováním ať je zřídí kdokoliv, ať přesahuje míru věna přiměřeného a zřízeného osobou k věnování povinnou a ať je smlouveno, že po úmrtí manželky nebo po zrušení manželství má věno připadnouti muži (§ 1229 obč. zák.). Než s otázkami těmi netřeba se zabývat. Neboť, i kdyby služebnost bytu byla způsobilým předmětem věna a věno bylo v určitých případech darováním, není odvolání celé služebnosti jako daru v souzené věci právně možné. Žalovaným bylo zřízeno věno ve formě služebnosti bytu v odhadní ceně 75.000 Kč a k tomu přistupují dle rozsudku odvolacího soudu různé platy ze jmění žalobkyně na srážku věna v částce 10.000 Kč, takže celkem činí věno 85.000 Kč. Uznala-li sama žalobkyně v žalobě přiměřeným věnem částku 25.000 Kč, jest zřejmo, že není přiměřené věno vyčerpáno platy v částce 10.000 Kč, nýbrž, že do něho spadá ze služebnosti bytu částka 15.000 Kč a že nemůže žalobkyně proto odvolati celou služebnost, poněvadž co do části 15.000 Kč nemůže služebnost bytu býti darem, ani proti žalované dceři ani proti žalovanému zeti. Odvolání části služebnosti přesahující 15.000 Kč žalobkyně nežádá a nelze jí ani z části vyhověti, poněvadž vrácení ideelní části, jakožto zlomku služebnosti není vzhledem k povaze osobní služebnosti zřízené pro manžely právně možné (§ 878 obč. zák.). Lze sice obmeziti služebnost na určité místnosti (§ 12 druhý odstavec kn. zák.), nikoliv však na nedílnou část určitých místností.

Čís. 11494.

Bolestné (§ 1325 obč. zák.) má poškozenému umožniti, by si opatřil příjemnosti, jež mu vyváží vytrpěné útrapy. Soudu lze jen na základě zjiitelných skutečností, dosahu poškození, trvání, zhojení, míry bolesti a jejich trvání, hospodářských poměrů a obvyklých životních potřeb poškozeného, podle volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. určití částku, jež mu umožňuje, by si zjednal takové příjemnosti, které jinak nepatří k jeho obvyklému způsobu života, aniž by však byl bezdůvodně obohacen.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 1996/30.)

Žalobkyně, manželka soustružníka, byla zachycena vojenským automobilem a poraněna. Žalobě, domáhající se na československém eráru zaplacení bolestného 100.000 Kč, vyhověl procesní soud prvé

stolice potud, že přisoudil žalobkyni na bolestném 25.000 Kč. K odvolání žalovaného snížil odvolací soud bolestné na 15.000 Kč. D ů v o d y: Odvolatel poukazuje k tomu, že podle posudku znalců neutrpěla žalobkyně vůbec zranění kostí, nýbrž jen měkkých částí těla, a to na berci, tedy nikoli na zvláště citlivé části těla a že proto jest znalecký posudek, vyzněvší v ten smysl, že bolesti v době asi tří neděl od poranění dosáhly výše 80—90% nesprávný. Nehledíc k tomu, že tyto vývody nespádají do uplatňovaného důvodu nesprávného posouzení věci po stránce právní, není podkladu pro to, že jest posudek znalců nesprávný, vždyť znalci hleděli přesně k rázu poranění a se zřetelem k němu se souhlasně o bolestech, jež žalobkyně vytrpěla, vyjádřili. Prvý soud, vyměřuje bolestné, vzal zřetel na osobní poměry žalobkyně, takže není správné, tvrdí-li se v odvolání, že první soud neuvážil sociální postavení žalobkyně. Avšak přes to má odvolací soud za to, že první soud vyměřil bolestné příliš vysoko. Za nynějších drahotných poměrů a se zřetelem na osobní poměry žalobkyně a na účel bolestného jest podle názoru odvolacího soudu pro vyměření bolestného přiměřenou částka 200 Kč denně při 100% nich bolestech a na tom podkladě a hledě k znaleckému posudku dochází odvolací soud k tomu, že náleží žalobkyni celkem 15.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Bolestné má poškozenému umožniti, by si opatřil příjemnosti, které mu vyváží útrapy, jež vytrpěl. Nepříjemné pocity a pocity libé jsou však povahy subjektivní a není ani objektivního měřítko, by pocity bolesti byly vyjadřovány určitou peněžitou částkou. Soudu lze jen na základě zjistitelných skutečností, dosahu poškození, trvání, zhojení, míry bolesti a jejich trvání, hospodářských poměrů a obvyklých životních potřeb poškozeného, podle volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. určití částku, která mu umožňuje, by si zjednal takové příjemnosti, které jinak nepatří k jeho obvyklému způsobu života, aniž by však byl bezdůvodně obohacen. Z napadeného rozsudku nelze seznati, že odvolací soud nevzal zřetel na tyto závažné okolnosti skutkové a že nepostupoval, jak uvedeno, neboť vzal za zjištěny všechny skutečnosti znaleckými svědky potvrzené, jakož i posudek znalců a ke všem těmto okolnostem, jakož i k osobním poměrům žalobkyně vzal při výměře bolestného patřičný zřetel a nevyměřil bolestné, stanoviv je na 15.000 Kč, na újmu žalobkyně příliš nízko.

Čís. 11495.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, nebyly-li v době příjezdu do stanice a v době odjezdu ze stanice dveře vagonu řádně (t. j. na obě závory) uzavřeny.